

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 75/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 558/2014-109 z 20. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv

a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 558/2014-109 z 20. septembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 16. novembra 2009 sťažovateľ podal Okresnému súdu Banská Bystrica návrh na obnovu konania pôvodne vedeného Vojenským obvodovým súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 1 T 74/1974. Konaniu bola pridelená spisová značka 1 Nt 29/2009.

Dňa 29. augusta 2011 podal sťažovateľ v konaní Okresného súdu Banská Bystrica sťažnosť na prietahy v tomto konaní, ktorú predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici prípisom sp. zn. Spr. 10 040/2011 z 13. septembra 2011 vyhodnotil ako dôvodnú. Sťažovateľ uvádza, že príčinou prietahov bolo to, že Krajský súd v Banskej Bystrici neoprávnene rozhodoval vo veci sťažovateľa, pričom nápravu v tomto prípade vykonal až ústavný súd, ktorý vo veci sťažovateľa rozhodol celkom dvakrát, a to nálezom sp. zn. II. ÚS 405/2010 z 27. januára 2011 a nálezom sp. zn. III. ÚS 172/2011 z 31. mája 2011.

Sťažovateľ uvádza, že problém spočíval v tom, že *„spis byl založen do archívu, místo aby soudy postupovaly podle zmíněných nálezů“*.

Obnova konania bola napokon povolená uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 Tos 57/2012-141 zo 6. augusta 2012. Následne bolo trestné konanie vedené proti sťažovateľovi zastavené uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 Tv 2/2012 z 30. októbra 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tov 4/2012-11 z 10. januára 2013.

Dňa 10. januára 2012 požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) o náhradu škody v sume 1 000 € za prietahy a neprimeranú dĺžku uvedeného konania o jeho návrhu na obnovu konania. Ministerstvo spravodlivosti nárok odmietlo prípisom č. 15329/2012/34 z 2. júla 2012 s tým, že žiadosť nie je dôvodná. Sťažovateľ preto 7. augusta 2012 podal Okresnému súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o náhradu škody v sume 1 000 €.

Okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 149/2012-94 z 13. marca 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobe vyhovel. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd uznal tak prietahy v konaní, ako aj neprimeranosť dĺžky konania o obnove trestného konania, čo mu spôsobilo stres, napätie, úzkosť a zasiahlo aj do jeho bežného života.

Ministerstvo spravodlivosti však proti rozsudku okresného súdu podalo odvolanie.

Krajský súd napadnutým rozsudkom na podklade odvolania podaného ministerstvom spravodlivosti rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 3. novembra 2016.

Sťažovateľ uvádza, že krajský súd síce uznal, že sťažovateľ podal v priebehu konania dôvodnú sťažnosť na prietahy v konaní, avšak *„průtahy z důvodu nesprávného uložení spisu do archívu... trvaly 3 měsíce, a... toto období průtahů nenabýlo takovou intenzitu a relevanci, že by ho bylo možné považovat za zbytečné průtahy v řízení zakládající nesprávný úřední postup“*.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd neuznal, že k ďalším prietahom došlo aj vydaním nezákonných rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. mája 2010 a 25. novembra 2010, ktoré boli ústavným súdom uvedenými nálezmi zrušené. Odvolací súd mal prisvedčiť *„žalovanému v tom, že se jednalo o rozhodovací činnost soudů, která nemůže zakládat nesprávný úřední postup v podobě zbytečných průtahů v řízení“*, a že k dĺžke konania prispelo aj konanie pred ústavným súdom. Podľa krajského súdu

sťažovateľ nevymedzil konkrétne obdobia, ktoré považoval za priet'ahové, a neprimeranosť dĺžky konania vyvodil len zo subjektívneho pocitu.

Sťažovateľ zastáva názor, že správny je len rozsudok okresného súdu, pričom rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho ústavou garantované práva. Krajský súd podľa názoru sťažovateľa znevažuje pochybenia, ku ktorým došlo zo strany banskobystričských súdov.

Podľa názoru sťažovateľa aj samotná rozhodovacia činnosť súdu môže spôsobiť priet'ahy a neprimeranú dĺžku konania. V jeho prípade mal Okresný súd Banská Bystrica postúpiť sťažnosť Krajskému súdu v Trenčíne. To však neurobil a namiesto toho vec postúpil Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Uvedené podľa sťažovateľa už samo osebe spôsobuje priet'ahy v konaní a prispieva aj k neprimeranej dĺžke konania. Obdobne podľa sťažovateľa aj Krajský súd v Banskej Bystrici namiesto toho, aby ako súd nepríslušný, vec okamžite postúpil Krajskému súdu v Trenčíne, tak vec zaradil do svojej rozhodovacej agendy a sám meritórne rozhodol. Týmto postupom Krajský súd v Banskej Bystrici nielenže spôsobil priet'ahy v konaní, ale svojím postupom vyvolal aj konanie pred ústavným súdom, ku ktorému by inak vôbec nemuselo dôjsť.

Sťažovateľ zastáva názor, že dostatočne analyzoval príčiny, ktoré spôsobili priet'ahy a neprimeranú dĺžku konania, preto nemusí nič ďalšie dokazovať. Napriek tomu podotýka, že za obdobie priet'ahov prišiel o príplatok k dôchodku podľa „*zákona č. 274/2007 Z. z.*“, pretože o ten mohol požiadať až po definitívnom zastavení trestného konania.

Podľa jeho názoru tak uvedeným postupom v konaní pôvodne vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 1 Nt 29/2009 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu označených práv došlo podľa jeho názoru aj tým, že mal právo na primerané zadost'učinenie za priet'ahy a neprimeranú dĺžku konania, čo mu však bolo odoprené rozsudkom krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„I. Rozsudkom Krajského soudu Bratislava ze dne 20. 9. 2016 č. j. 8 Co/558/2014-109 bylo porušeno stěžovatelovo právo na

- soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 46 odst. 1 Ústavy;*
- spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy;*
- odškodnění (zadostiučinění) podle čl. 36 odst. 3 Listiny a čl. 46 odst. 3 Ústavy v návaznosti na právo, aby věc byla vyřízena bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 48 odst. 2 Ústavy.*

II. Rozsudek Krajského soudu Bratislava ze dne 20. 9. 2016 č. j. 8Co/558/2014-109 se zrušuje.

III. Věc se vrací k novému projednání Krajskému soudu Bratislava.

IV. Stěžovateli se přiznává přiměřené zadostiučinění ve výši 500,- Euro, které je Krajský soud Bratislava povinen vyplatit k rukám stěžovatele do dvou měsíců od doručení tohoto nálezu.

V. Stěžovateli se podle advokátního tarifu přiznávají náklady právního zastupování, které je Krajský soud Bratislava povinen vyplatit na účet právního zástupce stěžovatele u [REDACTED]...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil

za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie označených práv sťažovateľ odôvodňuje v podstate tým, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, a tak dospel k nesprávne rozhodnutiu. Správny je podľa jeho názoru len rozsudok okresného súdu, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, resp. čl. 36 ods. 3 listiny každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. aj čl. 36 ods. 1 listiny) a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd najskôr poukazuje na tú skutočnosť, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 13/01, II. ÚS 193/2010). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné zase uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, IV. ÚS 792/2013).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol

konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (IV. ÚS 103/2014).

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy patrí v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu v zásade do právomoci všeobecných súdov (napr. II. ÚS 71/04). Túto právomoc všeobecných súdov v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy ustanovuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) účinný od 1. júla 2004.

Krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil takto: *«Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení účinnom do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.*

7. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď zisťoval v konaní existenciu objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú v konaní o návrhu žalobcu na obnovu (trestného) konania podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorej existencia predpokladá súčasné splnenie troch podmienok, a to:

1./ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného

2./ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a

3./ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

8. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne skutkovo ustálil; vychádzajúc z listu predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13. 09. 2011; že v konaní o návrhu žalobcu na povolenie obnovy konania došlo ku konštatovaniu prietahov v konaní

spočívajúcich v tom, že potom, ako boli nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 01. 2011 a zo dňa 31. 05. 2011 zrušené rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a tieto nálezy mu boli doručené dňa 17. 02. 2011 a 14. 07. 2011, a spis bol Okresnému súdu v Banskej Bystrici zo strany Ústavného súdu SR vrátený dňa 08. 06. 2011, došlo k prietahom v konaní pokiaľ sa vo veci ďalej - po zrušení rozhodnutí nálezmi Ústavného súdu SR a ich vrátení Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie, nekonalo a spis bol založený omylom do archívu. Vybavením predmetnej sťažnosti bola zjednaná náprava, keď dňa 13. 09. 2011 bol predmetný spisový materiál zaslaný na ďalšie konanie vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Trenčíne. Dôvodnosť sťažnosti žalobcu zo dňa 29. 08. 2011 bola napokon konštatovaná aj v rámci prešetrovania vybavenia sťažnosti zo strany Ministerstva spravodlivosti SR (list zo dňa 01. 12. 2011).

9. Dôvodná je však argumentácia žalovaného v tom smere, že prietahy z dôvodu nesprávneho uloženia spisu do archívu v období od jeho vrátenia ústavným súdom dňa 08. 06. 2011 do jeho zaslania inštančne príslušnému Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie dňa 13. 09. 2011, trvali 3 mesiace, a že toto obdobie prietahov nenadobudlo takú intenzitu a relevanciu, že by ho bolo možné považovať za zbytočné prietahy v konaní zakladajúce nesprávny úradný postup.

10. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciu žalobcu, že k zbytočným prietahom v konaní došlo aj tým, že Krajským súdom v Banskej Bystrici boli vydané rozhodnutia zo dňa 13. 05. 2010 a 25. 11. 2010, ktoré boli nálezmi Ústavného súdu SR zrušené z dôvodu porušenia práva žalobcu na zákonného sudcu tým, že tento konal a rozhodoval ako vecne a miestne nepríslušný súd, a že by týmito vadnými rozhodnutiami, ktoré nemali byť v danom prípade Krajským súdom v Banskej Bystrici vydané, došlo k nesprávne úradnému postupu v podobe zbytočných prietahov v konaní. Možno prisvedčiť žalovanému v tom, že sa jednalo o rozhodovaciu činnosť súdov, ktorá nemôže zakladať nesprávny úradný postup v podobe zbytočných prietahov konaní, keď ako okresný tak aj krajský súd konali plynuli bez prietahov; Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol dňa 13. 05. 2010 o sťažnosti proti rozhodnutiu Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. 03. 2010 a po tom, ako opätovne rozhodol Okresný súd v Banskej Bystrici dňa 21. 07. 2010 rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici o sťažnosti dňa 25. 11. 2010. Žalobca preto nedôvodne namieta, že súdy svojimi vadnými rozhodnutiami spôsobili

zbytočné prietahy v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania. Napokon je potrebné poznamenať, že v konečnom dôsledku mala na celkovú dĺžku konania vplyv aj dĺžka konania na ústavnom súde; o ústavnej sťažnosti žalobcu zo dňa 21. 06. 2010 rozhodol ústavný súd dňa 27. 01. 2011 (nález doručený krajskému súdu 17. 02. 2011) a o ústavnej sťažnosti žalobcu zo dňa 19. 02. 2011 rozhodol ústavný súd dňa 31. 5. 2011 (nález doručený krajskému súdu dňa 14. 7. 2011). Napokon ani žalobca nevymedzil konkrétne obdobie, ktoré považuje za prietahové a žalovaný v tomto smere dôvodne namieta, že jeho tvrdenia v tejto súvislosti vychádzali len z jeho subjektívneho pocitu o neprimerane dlhom konaní o jeho návrhu na obnovu konania, ktoré ho zaťažovalo tým, že sa musel dostavovať na pojednávania, čo ho stálo veľa peňazí a času.

11. S poukazom na uvedené odvolací súd; na rozdiel od súdu prvej inštancie; dospel k záveru, že žalobca nepreukázal v konaní nesprávny úradný postup v podobe ním tvrdených zbytočných prietahov v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania.

12. Z dôvodu nedostatku právneho základu žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že právny názor, na ktorom krajský súd založil výrok svojho rozhodnutia, je z ústavného hľadiska akceptovateľný. Krajský súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, prečo nebolo možné žalobe vyhovieť. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup odvolacieho súdu, t. j. taký postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Ústavný súd preto nevidí dôvod, aby zasahoval do jeho skutkových a právnych záverov, prípadne aby nahrádzal jeho právny názor svojím vlastným. Z napadnutého rozsudku krajského súdu nevyplýva ani žiadna taká skutočnosť, na základe ktorej by ústavný súd mohol prisvedčiť názoru sťažovateľa, že krajský súd znevažoval pochybenia, ku ktorým došlo zo strany Okresného súdu Banská Bystrica či Krajského súdu v Banskej Bystrici.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu, ak súd nerozhodne

podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013). Podľa názoru ústavného súdu je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony a ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoj už viackrát judikovaný názor (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03, II. ÚS 478/2010), podľa ktorého ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo, resp. mohlo trvať. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti bola vec sťažovateľa na krajskom súde právoplatne skončená, teda sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny v takom konaní pred všeobecnými súdmi, v ktorom už krajský súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto k porušovaniu označených práv už v tomto konkrétnom prípade ani nemohlo dochádzať.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018